

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

taler om, hvilke muligheder de enkelte lande indenfor Atlantpagtsammenslutningen har for at bære øgede forsvarsbyrder, er det dog nødvendigt stadig at gøre opmærksom på, at Danmark er det land indenfor Atlantpagtlandene, der rammes hårdest af råvareprisernes stigning. Gennem råvareprisernes stigning betaler Danmark sin meget store part af oprustningen i verden, og medens flere andre landes økonomi forbedres i disse år trods oprustningen, er det modsatte tilfældet for Danmarks vedkommende.

Det lyssyn, statsministeren lægger for dagen ved enhver lejlighed, svarer jo slet ikke til virkeligheden. I bestræbelserne for at fremhæve regeringens gode gerninger giver statsministeren udtryk for en optimisme, som er meget lidt realitetsbetonet. Danmark er ikke et land i økonomisk opgang. Danmark er et land med voksende gæld og stigende skatter, og det er nogenlunde sikkert, at befolkningens forbrug stadig vil gå ned.

Da henvendelsen kom til regeringen for nogle måneder siden om en udvidelse af tjenestetiden, sagde regeringen nej og gav gode grunde for sit standpunkt. Vi mener, at denne stilling må fastholdes. Da forsvarslovene blev gennemført for få måneder siden, måtte alle gå ud fra, at det var grænsen for, hvad regeringen og de partier, der støtter den i dette spørgsmål, mente det forsvarligt at gå med til. Nu, et halvt år efter, kommer regeringen med forslag om nye store udvidelser. Det skaber en utryghed i befolkningen, som er yderst skadelig.

Af de grunde, jeg her har fremført, vil det radikale venstre gå imod regeringsforslaget om udvidelse af tjenestetiden til 18 måneder.

I al optagetheden af at blive militært stærke og bygge Atlantpagtlandenes forsvar op er det, ligesom der slet ikke bliver tid til eller plads for at varetage den anden side af pagts opgave: at finde muligheder for afspænding. Det var dog oprindelig hovedopgaven, det primære; Atlantpagtlandenes militæropbygning var kun et middel til at få forhandlingsmuligheder tilvejebragt. Det er, som om dette synspunkt glider mere og mere i baggrunden. Ved flere lejligheder har udenrigsministeren fremhævet, at alle forhandlingsmuligheder måtte prøves, men har ministeren foretaget sig noget for at realisere disse tanker? Ministeren har talt om dem, men har ministeren aktivt været med i et forsøg på at prøve forhandlingsmulighederne?

I det spørgsmål, som i dag er det centrale i europæisk politik, Tysklands stilling, var der jo brug for et initiativ udefra, fra de små nationer. Har de nordiske lande ikke en

mulighed for at yde et bidrag til at få en forståelse i stand om Tysklands forhold? Tyskland må jo samles. Det er alle tyskeres dybeste ønske, og det er det eneste, der kan bringe ro i Europa. Men drages Vesttyskland med ind i Atlantforsvaret, og udbygges Østtysklands militær yderligere, da er Tysklands samling udskudt på ubestemt tid, og ustabiliteten og usikkerheden vil brede sig i Europa. Og risikoen for det tyske folk selv, for det nye, spæde tyske demokrati, under et oprustet Tyskland er jo åbenbar. Kan demokratiet i Tyskland holde stillingen i et oprustet Tyskland? Kan det ikke det, men får de yderliggående kredse magten og ledelsen, hvor bærer det så hen for Europa?

Jeg forstår ikke den sorgløshed, som præger udenrigsministeren i spørgsmålet om Tysklands oprustning. Gør det slet ikke indtryk på den højtærede udenrigsminister, når han hører, hvad ledende danske kredse i Sydslesvig siger om Tysklands oprustning? Formanden for Sydslesvigs vælgerforening, rektor Bøgh Andersen, har fornylig i „Flensborg Avis“ rettet stærke anklager mod vestmagterne for manglende vilje til at få forhandlinger i stand. Bøgh Andersen vender sig med voldsomhed mod Tysklands oprustning og giver vægtige grunde for sit standpunkt.

Vestdemokratiernes styrke måles nu engang ikke alene ved, hvor mange divisioner der kan opstilles, men også, og i højere grad, ved solidariteten mellem de demokratiske folk indenfor vestdemokratierne. Frygter man ikke, at oprustningen og den stadige forringelse af de økonomiske vilkår for befolkningerne i disse lande vil svække den folkelige front?

Jeg opfordrer så stærkt, som jeg kan, udenrigsministeren til at følge Tysklandsproblemet med den største agtpågivenhed. Jeg beklager det standpunkt, som man efterhånden har bundet sig til fra dansk side i spørgsmålet om Tyskland, og jeg opfordrer ministeren til at tage initiativet i De Forenede Nationer sammen med de andre nordiske lande, hvis muligheden skulle komme til at foreligge for, at Tyskland kan samles.

I disse dage holder De Forenede Nationer generalforsamling i Paris. Der sidder repræsentanter for Danmark og andre demokratiske stater og drøfter afgørende verdensproblemer.

Jeg deler ikke den højtærede udenrigsministers synspunkt, at historien har lært os, at kun den, der er stærk nok militært set, vil kunne hævde sin ret. Der er adskillige træk i historien, der siger noget